

Udtalelse: Er det den Støtte, som Forsvarerne af det nuværende Samfund bygge paa, en saadan enkelt Mand? Jeg tror ikke, det vil have stort at sige, om en saadan enkelt Mand lever eller gaar bort, nej, vi Socialdemokrater bygge paa noget ganske andet, paa Arbejdernes internationale Sammenslutninger. Det er en reel Magt, som vokser Aar for Aar; paa den bygge vi vort Arbejde for Freden og vor Kamp mod Militarismen.

Vi fastholde, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing sagde den 17. Januar 1899, at til syvende og sidst er der dog for et lille Land som vort intet andet at gøre end at haabe paa, at Uretten ikke skal gaa for Ret; til syvende og sidst er der intet andet at gøre end at appellere til den internationale Retfærdighed. Den Gang kunde man ikke se nær saa tydeligt og klart som nu, for nu er der vokset et internationalt Arbejdersamfund op, som afgiver en reel Garanti for Freden. Jeg husker, hvordan man i 20—30 Aar har malet Krigsfaren paa Væggen; i 1885—88—98—1904, hver Gang Militærskruen skulde drejes endnu en Omgang rundt, hver Gang der skulde kræves ny militære Udgifter, malede man den europæiske Krigsfare paa Væggen, men Krigen brød ikke ud. Vi have i 36 Aar ikke kendt nogen Krig mellem civiliserede Stater i Europa; det er en Ting, som det er værd at lægge Mærke til. Alligevel vokse ganske vist Rustningsudgifterne i alle Lande, og hvorfor gøre de det? Fordi — det er nu min Forklaring, og jeg tror, det er den eneste Forklaring, der er — fordi Rustningerne ikke længere blot tjene udadtil, men fordi Militærvæsenet rundt om i de forskellige Lande er Overklassernes Værn mod det arbejdende Folk. At Rustningerne stadig vokse, skyldes Frygten for, at Arbejderne, Folket selv, skulle tage Styret. Men det arbejdende Folk rundt omkring i de forskellige Lande er ved at vaagne. Der holdtes i Stuttgart i Sommer en Kongres, hvor 900 Repræsentanter for 10 Millioner fagligt og politisk organiserede Arbejdere erklærede, at de ikke vilde Krig. Der er vokset et Værn op af betydelig Værdi for Freden og Selvstændigheden ogsaa i et lille Land som vort. Vor Internationalisme er uløselig sammenkædet med vor nationale Følelse, og vi tro netop, at vi gavne vort Land og bygge det op og sikre dets Fred ved denne internationale Sammenslutning.

Men jeg forstaaer meget godt, hvad den ny militaristiske Bevægelse, som nu er i Færd med at komme op, skal bruges

til. Konseilspræsidenten har jo i Gaar skitseret den kommende Politik: i Vinter skal Valgrets- og Toldforliget gøres i Stand, og først i næste Samling skal Forsvars-sagen komme frem. Ja, de store Spørgsmaal, som hidtil have skilt Højre og Venstre, Valgretten, Toldspørgsmaalet og de andre, skulle ud af Verden, og saa skulle Venstre og Højre samle sig under den ny Militarismes Fane. Militarismen skal bruges mod det arbejdende Folks Frigørelseskamp, som Militarismen blev brugt af Højre i sin Tid mod Bøndernes Frigørelsest kamp. Det forstaaer jeg meget godt, de er Meningen. Den antisocialistiske Politik, der forberedes, denne Sammenslutning af de besiddende mod de besiddelsesløse, er saa grim i al sin Nøgenhed, at det ikke gaar an at fremstille den nogen overfor Befolkningen. Nej, den skal tilsløres, den skal have en Idé, og da den ikke har den store demokratiske Idé, som Bønderne tidligere samledes om, som Arbejderne nu samles om, maa den have en anden Idé, og saa hejser den den militaristiske Idés Fane og skal gaa til Kamp derunder mod alle os andre, mod Socialdemokrater og alle ærlige Demokrater. Saadan er Stillingen, men det vil Befolkningen forstaa, og vi ville drage de Udtalelser frem, som de nuværende Ministre have fremsat, og vi staa fremdeles fast paa dem.

Vi mene endnu, hvad Redaktør Vilhelm Lassen skrev i 1886, og var det ikke færdrelandsløst af ham at sige det den Gang — og det hævdede han, at det ikke var —, er det heller ikke færdrelandsløst af os fremdeles at hævde, som Redaktør Vilhelm Lassen skrev i 1886: „Vort Militærvæsen hviler paa en kolossal Løgn. Den Løgn nemlig, at vi kunne forsvare os med Vaaben. Vi ville gøre vort til at lære Folket, at Militærvæsenet er Danmarks Ulykke. De forsikre, alle de, der ruste, at det er for at bevare Freden. Men Rustninger, selv for at forsvare Freden, ere Fredens værste Fjende“. Ja, det danske Militærvæsen hviler paa en Løgn, og Folketingsmanden for Ringkøbing saa det den 17de Januar 1899, at vi kunne ikke værne Neutraliteten, vi kunne kun konstatere den, mere mægte vi ikke, og saa maa vi til syvende og sidst appellere til Retfærdigheden. Nu findes der en international Domstol i Haag, og nu staaer der Arbejdere i Millionvis sammensluttede over hele Verden, der i Stuttgart have erklæret, at de ikke ville Krig.

Den højtærede Konseilspræsident talte om gamle Bebel, talte saa fortroligt om